

JÖJJ VELEM S MEGLÁTOD MI LESZ

Egy térképraizoló óvatosságával szorítottam a kezét. A banánból egy falat sem hiányzott. Felfeszítettem egy liter számócadzsemet, felfeszítettem volna mást is. Nem hiszem el, hogy üres a reklámszatyrod, vagyis el kellett hoznod a pulykamellet, így állt a helyzet egy órával ezelőtt, de akkor sétánk nem lehetett hosszabb, könnyen felfáztam volna. A gramofon lila korongja fölé hajoltam és megszagoltam a vérfoltokat. Nem tehettem mást. Zavart, hogy hidegen hagy igyekeztem, mely inkább tompított bátorságom és kitartásom parányi töredéke volt, ez még semmi, kicsit tépkedtem a parkettára terített száraz kecskebőrt. Talán hihető, nem jajgattam. A szavamat adtam, adtam az agyam, hogy egy szó nélkül fölemelem a párás filodendron leveleit és szemébe nézek ennek az öntelt hiénának. Talán még megteszem. Előveszem kopottas szürke nadrágom és arcélemhez szorítom. Egy csokor virágot adnék az életemből vagy miből, ha nem kellene azt a fiókot kihúznom. De úgy látszik, elkerülhetetlen. Mégis vannak elméletek? Csak akkor érzem magam biztonságban a vízen, ha eltehetem a hajójegyét. Hát Istenem, megettem azt a süteményt, nincs abban semmi. A villával jól tudok bánni. A szalvéta használata is egyértelmű. Egy darabot elteszek holnapra. Nem akarok üres kézzel várakozni, különben megfenyegetne a lombok között áttörő halványzöld fény, s hiába törekednék a bizonyítékokra, a film végére már egy másik előadásról emlékeznék. Arról az óráról egy szót sem szóltam, mely a nehéz terhet viselő mennyezetről szakadozott. De az sem lehetetlen, hogy még egyszer elkérem a vödröt és a rongyot, csak úgy, hideg veritékes homlokkal, lemosom a

falikepeket. Mikor nem abban az ágyban aludtál amelyikben szerettem volna; talpaimat a fehér falhoz szorítottam, jobb kezemet hátracsavartam a takaróval, megállítottam a légzésem és egyre erősödő hangon mondogattam magamban: legyen kopasz, legyen kopasz... Ma már sokkal józanabb vagyok. Összeborzolom a hajam és feladok egy expressz táviratot: „Kitörtem a nyakam, puszi, aláírás: Sas”. Emlékezetes délután volt, lehunytam a szemem, mégis álom, a napfényben suhanó huzatos szerelvény nyitott ablakán át hol napraforgó, hol cukorrépa, hol pedig valami rosszindulatú, mocsaras levegő ruhant arcomra, melyről már hiányzott minden lágyság és türelem, mintha acél nyílveesszõt rejtegetnék hátamban. *Megnéztem az első madarat, higgadtan elhatároztam, vigyázok az életére.*

Azt állítom, csöppet sem tisztelettudón, hogy látom a Napot. Még elkérik. A szünetben lámpát gyújtottam, ebben hinni nem könnyű, rács tartotta a futórózsa keresztbe feszített virágba borult csontvázát. Háziköpenyben siklottam el a csinos fehér ház mellett, csupasz ablakaiból rámterült a júniusi nap, aztán fölegyenesedtem, otromba súlyával feküdte meg nyomrom az ellopott, fekete kesztyűbőrbe húzott lámpavas. Volt réz, fényezett fa s egy járókelő, ki a növények súlyos illatán kísérté lassított fejét. A fekete lilium azért nő, hogy rátapossanak. Nem moccannak a huzatfogó lécei. Az, hogy e vágyat kielégítsem, próbára tegyem a föld kínos modorát, mindenekfölött csábított, s nem számítottam másként magamnak, mint a durva tréfára készülő olajos kezei. A falfeldolgozó üzem mellett az ember megvakul, azt hiszi, kabátzsebét megtömte tollakkal, s közben egy se sír. Mindig gyalog mentünk és azt mondtuk, utoljára látnak, mint nagyobbfajta telefonfülkét vagy láthatólag merülő betonverebet. Amint az ember meghátrál, másik vége belevész a parkoló autók fényébe. Szája mintha védte volna az éjszakát. Ajka ugyan lassan mozgott a kis bódékkal töltött ösvényen, mégis, nyilván az övé volt. A test-e, vagy a vidék, mely tapintatosan eltakarta törékeny mondatait, holott mikor megpillantotta,

lám, asszony narancslével, csak kézi kötésű pulóverekből öltözködik. Ez jellemző rám, először a konyha falán láttam meg árnyékomat, még ma is előttem van, és kezdtem a nyavalyás ingemet kigombolni. Még hátra van minden, azonosítom képzelődéseim termékeit, mindig azt mondom, mennyire örülök, mintha ezzel valami különös, változékony bánatot ápolnék, melyet, mint simára sodort kavicsot, végigjártatok a légutaimon. Megnézem az első madarat, higgadtan elhatározom, vigyázok az életére.

AZ EMLÉK ELSŐ ÓRÁJA

Megmondom én, nem gondoltam semmire, a kezem reszketett, akár a nagybögős kutyája az elvetemült húrok között. Pocsék nadrágom még ment is az alkalomhoz, gyűrődések, redők, az évek alatt rám rakódott por húzni kezdte a fejem. Azt a fejemet, ami épp oly gördülékeny, mint lehengethető vagy átdobható egy postakocsi mögött parkoló zsiguli fölött. A postán sok levél van, addig-addig az enyém is előkerül. Volt rajta bélyeg is, sok érzékeny recével. Szomjas lettem, tehát a sivatagban vagyok. Szám fanyar és keserű ízei összefolytak könnyeimmel. És akkor gondoltam először, engem is el lehet pusztítani, ki lehet állítani formalinban a Tépjük Szét Egymás Idegeit című kiállításon. Ezért a mutatványért húszezer forintot fizetnek, amit halálom után bármibe befektethetek, például egy keskeny heverőbe. Most azon próbálok életben maradni. Nehéz, tudjátok-e? Tudom-e? Kiálltam az utcára egy virágcsokorral és vártam, hogy elkérje valaki, hogy azt mondja: *köszi, csao*. Csak egy kutya futott felém, belémharapott. Mikor kiemelte combomból tűhegyes fogait, azt mondta: *köszi, csao*. Folyt belőlem a vér és ittam pár konyakot, de nem a tüzéért, csak a felszolgáló közömbösségét akartam látni vagy a helyiség durvaságát, mely búcsúra készítet majd, hogy kihulljanak ölemből finom ujjai, hogy minden szóval vékonyabb legyek, oly vékony, hogy ma már rejtve hordhat illatos hajszájai között.